

Tyfloturistický oddíl v roce 2006

Obsah

1 Jarky	2
2 Litomyšl	2
3 Vodácký výlet	2
4 Tábor	3
5 Slepucha	3
6 Benefice	5
7 Astrovíkend	5
8 Horolezecký víkend na Čertových skalách u Černolic	6
9 Podzimky	6
10 Ekovíkend	8
11 Módní přehlídka	8
12 Schůzky	9

Rádi bychom Vás seznámili s tím, co jsme podnikli v roce 2006, a alespoň tak se s Vámi podělili o zážitky minulého roku. Zároveň Vám poděkovali za Vaši pomoc a popřáli všechno dobré v novém roce.

V jednotlivých složkách jsou fotografie z některých akcí. Zejména z počátku roku bylo množství fotoaparátů v oddíle takřka nulové, a tak fotky nejsou nebo je jich málo. Popisy jsou někdy poněkud strohé, ale snad výstižné zprávy. Jinde jsme přidali to, co napsali vedoucí i děti, vidomí i nevidomí.

Fotografovali: Za vedoucí – Bára, Terky (dvě). Honza. . . a další. Za nevidomé a slabozraké – Kamča, Saša. . . a další.

Více na stránkách TTO – www.tyfloturistak.info/

A také na – dagles.klenot.cz/tweb/tgallery.html

1 Jarky

- V neděli příjezd, vybalování, seznámení dětí s prostorem, hra na procvičení dovednosti lyžování a obsluhy lyží
- V pondělí, úterý a čtvrtek lyžování, individuální trasy dle dětí a trasérů
- Ve středu individuální odpočinkový program: výlet do Jablonce nad Nisou – návštěva bazénu, střední korálkářské školy, cukrárny; individuální výlet na lyžích
- Pátek dopoledne dovednostní závody v lyžování: sprint, slalom, sjezd, stromček, střelba na cíl
- Večerní program byly různé hry a znalostní soutěže

2 Litomyšl

- Příjezd, zabydlení, večere, povídání a co nejdřív spánek
- Výlet do Litomyšle, návštěva zámku, Muzeum Bedřicha Smetany.
- Výletem do České Třebové a vlakem do Prahy

3 Vodácký výlet

Letos se již potřeť uskutečnil na řece Berounce vodácký výlet pro děti se zdravotním postižením pořádaný hradčanským tyfloturistickým oddílem a vodáckým oddílem Šán z o.s. KONDOR.

Akce začala ve čtvrtek v chatové osadě Višňová, kde děti pouze přespaly. Od břehu jsme se poprvé odlepili po nezbytném organizačním chaosu v pátek před jedenáctou a čekalo nás 22 km do nižborské sokolovny. Po nezbytném úvodu do pádlování a chování na vodě jsme vyrazili směr Nižbor. Cestu jsme si zpříjemňovali zpěvem, svačinou a hrou na babu. Po šesti hodinách plavby jsme se vylodili u nižborské sokolovny, kde jsme se ubytovali, navečeřeli a kdo měl energii, mohl se

ještě vyřadit na místním hřišti. Další zastávkou byla až Zadní Třebáň (opět 22 km). Tam jsme udělali velký táborák a vzhledem k tomu, že další den byl odpočinkový, prodloužili jsme večerku až do půlnoci. V neděli dopoledně jsme se přesunuli vlakem do Berouna, a aby dětem vytrávil, tak cestou do restaurace plnily jednoduché úkoly. Oběd v restauraci Český dvůr proběhl rychle chutně a levně, takže za rok přijdeme zas! Poté následovala prohlídka hrncířských trhů, kde si děti osahaly hrníčky a některé dostaly od trhovců i drobné dárky. Ti náročnější ještě vyrazili na výlet do hradiště Tetín. Večer byl opět táborák, tentokrát i s vuřty a opět nechyběla ani kytara. Během večera děti absolvovaly soutěž, kde osvědčily znalost vodáckých terminů. Poslední den proběhl hladce: po 14 km plavby se děti vylodily v Černošicích, kde pokračovaly vlakem a MHD až do školy J. Ježka. Tam jsme je unavené a doufáme, že i spokojené navrátili rodičům.

Díky vstřícnému přístupu majitelů zmiňovaných ubytovacích zařízení jsme mohli srazit cenu pro rodiče na 800 Kč, což je vzhledem k celkové náročnosti akce opravdové minimum. Snažíme se dětem umožnit sportovní zážitek, který je pro ně jinak nedostupný, věříme, že v nich zanechá příjemnou vzpomínku a těšíme se, že příště nás pojede zas o něco víc.

Jirka Bernkopf

4 Tábor

- Každý den jsme organizovali činnosti spřízněné s nějakou kulturou, náboženstvím. Dny jsme tedy postupně věnovali Pohanským bohům, Hinduismu, Budhismu, Judaismu, Křesťanství a Islámu
- Každý den měl na starosti Patron dne, který odpovídal za průběh programu, též informoval děti i obecně o příslušném náboženství. Podílel se zejména na přípravě programu pro „svůj“ den
- Ve čtvrtek 20. 7. byl celodenní výlet spojený s lezením na Skále Gorila v Oldřichovském sedle (s HO Matahari). V sobotu 22. 7. proběhla ptačka ve Frýdlantě. Pro tuto akci dorazilo ještě několik vedoucích na pomoc
- 25. 7. vyrazili děti na puták. Každá z družinek upravených dle podobných fyzických a duševních schopností měla připravenou trasu dle svých možností. Družinky se vrátily během dne 26. 7.
- Táborák jsme měli na začátku, po ptačce, po putáku a na závěr.

5 Slepucha

Jak to prožil „Schnaubi“

Naše společné horolezecké dobrodružství začalo na peróně Hlavního nádraží v Praze jednoho srpnového deštivého dopoledne. Tam jsem se v přední části vlaku jedoucího směrem na Beroun setkal s Bárrou, jednou z vedoucích turistů a Kamčou, mou nevidomou kamarádkou. Další účastníci výpravy se k nám přidávali v průběhu

cesty. Pedro s Rebekou, další z řad turistických vedoucích, se k nám připojili na Smíchovském nádraží a Honza s Helenou, dva ostřílení horolezci, a Dagem, čtvernohým přítelem do pohody i nepohody, přistoupili v Radotíně. Teď už jsme byli kompletní tým a vlak s námi uháněl vstříc novým zážitkům.

Cílovou stanicí byly Všenory, kde jsme vystoupili a dál pokračovali po svých. Někdo po dvou a někdo po čtyřech. Prostě každý podle svých dispozic. Cesta od nádraží z počátku vedla po poměrně pohodlném chodníku či silnici. Později se však asfalt vytratil a přešel v bahnitý terén lesní stezky. Jelikož byla úzká lesní pěšina místy velmi příkrá a téměř pořád se jí klikatily kluzké kořeny stromů a ze země vyčnívaly kameny, o které nebylo nesnadné zakopnout, obdivoval jsem Rebece, že i přes to, že nemusí, jde se zaklapkovanými očima a nechá se vést. Po chvíli namáhavé chůze lesním porostem jsme se znovu dostali na zpevněnou vozovku, po které jsme pokračovali až k odbočce, jenž vedla nejdříve po polní cestě a později přešla v úzkou cestičku, kde jsme museli jít za sebou, protože jít ve dvojici vedle sebe bylo takřka nemožné. Ani zde Rebecka z očí klapky nesundala a měla je na očích i když jsme scházeli složitý, kameny bohatě posetý sráz a pak přeskakovali potok, který se však Rebecke nepodařilo překonat příliš šťastně. Pokud vím, nestalo se nic vážného, jen trocha vody v botě. Nutno dodat, že tento úsek cesty jsem považoval za nejnesnadnější z celé trasy. Po zdolání Všenorského potoka jsme se ocitli na místě budoucího činu. Odložili jsme si svá zavazadla a každý si přichystal to, co právě potřeboval. Někdo vybaloval pláštěnku nebo karimatku, aby si mohl sednout a jiný zase z batohu vytahoval svačinu či lezecké nádobíčko. Zatím co Honza, Pedro a Helena šli připravit lezeckou trasu, já, Bára, Kamča a Rebecka jsme vzpomínali na minulé akce turistáku, snili o těch budoucích a střídali se v házení klacků Dagovi, který je rád aportoval a zuby z nich dělal třísky. Když bylo vše připraveno, dohadoval jsem se s Kamilou, kdo z nás půjde první. Jak mně, tak Kamče se moc nechtělo. Dokonce jsem neuspěl ani s gentlemanskou poznámkou, že dáma má přednost a tudíž by měla jít první.

Nic naplat, znám Kamču přece jen dlouho na to, abych věděl, že svého cíle vždy dosáhne, a tak jsem lezl první já. Nemám moc velké zkušenosti s lezením po skálách a mám z nich respekt. Nikdy jsem nebyl v tělocvičně na umělé stěně a mou první zkušeností byla turistická akce nazvaná horovíkend, který se konal v Srbsku nedaleko za Prahou, kde jsme lezli po tamějších lezeckých stěnách. Tam jsem si téměř vykloubil pravé rameno a teď jsem si dával velký pozor, aby se to neopakovalo i tady. Proto jsem záměrně nezatěžoval nadmíru pravou ruku a pokud možno se na ní moc nevěšel. To způsobilo, že jsem lezl pomaleji než obvykle. Mimo to se skála lámala a přes to, že některé úchyty vypadaly pevně, ve skutečnosti pevné nebyly. Stačilo se jich jen přidržet a ejhle, kus kamene vám zůstal v ruce. Takhle jsem delší dobu strávil na jednom místě, protože jsem nemohl najít vhodný pevný úchyt, který by držel a já se s jeho pomocí mohl dostat dál. Nakonec to vyřešil Honza, který mi navrhl, že můžeme zkusit saské stavění. Ptal jsem se, v čem to spočívá, a když jsem se dozvěděl, že bych se mu mohl postavit na ramena nebo dokonce na hlavu a tak se vyhoupnout na další úchyt, moc se mi do toho nechtělo, přece jen šlapat po kamarádovi mi nepřišlo jako zrovna nejlepší řešení, ale stejně jsem to tak nakonec provedl, protože mi asi nic jiného nezbyvalo. Postavil jsem se Honzovi na ramena a vytáhl jsem se na jakousi římsu, na které se dalo poměrně dobře stát. Dál už to šlo lépe a ještě několik metrů a byl jsem na vrcholu, kde jsem si mohl odpočinout

před tím, než se vydám na zpáteční cestu. Chvilí jsem si oddychnul a pak jsem začal bojovat sám se sebou, protože jsem se nemohl rozhodnout k tomu, že se zakloním nad propast a budu pevně věřit v to, že ten, co jistí, mě udrží. Konečně jsem se přemohl a začal sestupovat dolů. Šlo to poměrně hladce a zanedlouho jsem stál dole. Po mně byla na řadě Kamča, která lezla velmi dobře a pomáhala si k tomu občasným zanáčáním a křikem. Mezi tím, co Kamča lezla se vyškrábala na skalisko i Rebeka a Bára s fotoaparátem a co chvíli se ozývalo nám již povědomé cvaknutí spouště, podle kterého jsme Báru bezpečně poznali. Jaké dojmy z lezení měla Kamča, to vám nepovím, ale jistě dobré, protože i když nadávala a křičela, nikdy to nemyslela vážně. To ona si tím jen tak pomáhala. Konečně i Kamča byla na vrcholu a když slanila zpět z výšin na zem, zbývala už jen jedna věc. Skálu pojmenovat. Ukázalo se, že to není tak jednoduché. Jako by se tomu snažili všichni vyhnout. Nikomu se nechtělo vymyslet název pro novou skálu. Až Rebeka vyslovila návrh, že skálu pojmenujeme Slepucha, a protože jiný nápad nepřišel, dohodli jsme se na tomto označení. Vymyslet jméno lezecké cestě už nebylo tak nesnadné. Nazvali jsme ji Kvílení. Proč? To si jistě odvodíte sami.

No a to byl vlastně konec našeho dobrodružství. Zbývalo jen sklidit všechna lana a jiné horolezecké nářadíčko a vydat se na zpáteční cestu. Zpět už jsme nešli tou samou cestou, kterou jsme sem přišli, ale část cesty jsme šli podél Všenorského potoka a pak jsme se dostali na asfaltovou komunikaci, která nás dovedla až k nádraží. Odsud jsme opět společně jeli vlakem směrem na Prahu. Postupně se od nás odpojila v Radotíně skupina s Helenou, Honzou a Dagem, pak na Smíchovském nádraží Pedro, Rebeka a Kamča a na Hlavní nádraží jsem dorazil jen já a Bára, která mi ještě pomohla dostat se do metra a tím naše horodobrodružství skončilo.

Petr Schnaubelt

Jiný popis je na stránkách <http://www.horyinfo.cz/>

6 Benefice

Na benefičním koncertu pro TTO vystoupila skupina Ella s programem středověké hudby. Návštěvníci si mohli zkusit, jaké je zapálit poslepu svíčku, překonávat překážky, nebo chůzi se slepeckým psem.

7 Astrovíkend

- Příjezd, zabydlení, večere, seznámení a spánek
- Rozcvička, prohlídka areálu hvězdárny, poetický polední klid, hromadné foto, hra sbírání hvězdného prachu, hybridní publikace Dotkněte se hvězd, táborák, noc v kopuli.
- Prohlídka areálu, 2m dalekohled, robotický dalekohled, odjezd.

Akce byla v příjemném prostředí, s dobrým zázemím, dobrým jídlem, bez zdravotních a organizačních komplikací. Petr Závodský, astronom o nás se starající, s námi chce dále spolupracovat. Dětem i vedoucím se akce líbila a těší se na další.

Velice pěkné bylo nocování ve sto let staré secesní hvězdářské kopuli. Svým způsobem zajímavé bylo i hromadné fotografování na střeše oné kopule. Ano, fotografování na neobvyklých místech má své kouzlo! Hlavní vedoucí prosadil zdravé stravování, což se setkalo s kladným ohlasem. Povedený byl i polední klid, při kterém jsme podřimovali a do ticha ondřejovského arboreta si předčítali básně Jana Skácela.

8 Horolezecký víkend na Čertových skalách u Černolic

Sešli jsme se v pátek večer v Radotíně. Cíl byl jasný: pokusit se polézt na Čertových skalách u Černolic a hlavně si to užít. Všichni se nějak naskládali do jedné místnosti, pojedli a začal večerní program, spočívající v drnkání na kytaru, debatách a jídle. Někteří jedinci se věnovali i úřadování v rámci TTO, holt asi těžký návyk a pravděpodobně ireverzibilní poškození psychiky. A navíc, udělat je to potřeba.

Druhý den po krátkém školení celá grupa vyrazila na vlak. Občané poklidné přípražské vsi poněkud zírali na mohutnou skupinu, vedenou psem. Pes, tedy sir Dagles, tedy Dag, tedy pětáctýřicet kilo, poněkud splašeného, nečistokrevného německého ovčáka, byl nepřehlédnutelným členem výpravy. Nepřehlédli jej ani nevidomí, to prostě nešlo.

Podářilo se i nastoupit do vlaku, vystoupit z vlaku, za stálého funění vylézt kopec a stanout pod skalami. Tam se koukači věnovali převážně jištění a nekoukači lezení.

Lucka F. a Kamča jsou už lezkyně částečně lezení znalé. Obě cesty klasifikace III (tedy cesty označované za hranici pro začínající lezce) zvládly poněkud unuděně, byť spokojeně. Bylo je třeba vzít do Ploten (Klasifikace V), aby si užily i obtíží. Klárka je přírodní talent a už také před tím lezla. Postupovala beze slova, v tichém soustředění stále vpřed a vzhůru k vrcholu. Často se dokázala zorientovat na skále líp, nežli vidící lezci. Eliška má z lezení spíš strach, který už jednou překonala. A tady opět. Odmítala nabídky na návrat na zem, a tak dostoupala až na vrchol. Lucka H. a Gábina se setkaly se skalou poprvé a měly z ní velký respekt. Ovšem vůle opět zvítězila. I počasí se po ranním dešti zachovalo vstřícně.

Druhý den bylo i slunce a většina si zkusila „kompletní“ horolezecký výstup na vrchol. Tedy dva se naváží na lano, jeden vyleze, vyleze druhý, potkají se na vrcholu věže a slaní dolů.

Pak už byl čas zajít do hospody na jídlo a jet domů. Krom vybraných jedinců, kteří šli do noci na Radu TTO připravovat další akce.

Honza Puš

9 Podzimky

- Středa 25. 10. příjezd, ubytování ve škole, prostorovka po objektu, večerka, čtení před spaním (Krkonošská pohádka)
- Čtvrtek 26. 10. Krkonošské muzeum v Jilemnici (ozvučený betlém, povídání o KRNAPU, hmatové mapy), návštěva kameníka (pan Vorel, tel.481 587 287) v Roztokách u Jilemnice (zkouška leštění kamenů, prohlídka výrobků a postupu výroby), kvíz na téma Krkonoše, diskotéka, čtení pohádky

- Pátek 27. 10. Hra po skupinkách na naučné stezce v okolí Jilemnice (stanoviště s otázkami krkonošské tematiky, získají starou krkonošskou pověst), samostatný nákup potravin na piknik (ptačka), piknik, návštěva hasičů, čtení pohádky
- Sobota 28. 10. výlet na Zlaté návrší, procházka asi 10 km po hřebenech (pomník Hanče a Vrbaty, Labská bouda, pramen Labe, U čtyř pánů), večer hraní na kytaru
- Neděle 29. 10. pro zájemce návštěva mše, ostatní hra na hledání Hanče ve vánici, třídění odpadu, výroba svíček z včelího vosku, balení, úklid, odjezd

Kamča a Eliška o Podzimkách

Jako každý rok i letos měly děti možnost strávit, doufáme že příjemné, podzimní prázdniny na společné akci pořádané Tyfloturistickým oddílem. Letos jsme si na několikadenní výlet vyrazili do Jilemnice v Podkrkonoší. Ve středu 25. 10. jsme dorazili na autobusové nádraží, naplnili skoro celý autobus a už se jelo prázdninám vstříc. Středeční večer jsme strávili poznáváním prostředí i nových kamarádů v oddíle. Bydleli jsme tentokrát v prostorách školy J. A. Komenského. Spali jsme ve třídách na zemi na karimatkách, vařili jsme si v tamní kuchyňce.

První částí našeho podzimkového programu byla ve čtvrtek prohlídka Krkonošského muzea. Prohlédli jsme si některé z exponátů např. mučící nástroj, cep a mohli se dozvědět něco o Krkonoších. Trochu jako přípravu na vánoce jsme si poslechli i ozvučený betlém. Po prohlídce jsme přešli vlakem do Roztok u Jilemnice a šli se podívat do kamenictví. Vlídni páni kameníci nás seznámili s prací na ruční brusce a každý z nás si mohl vybrousit svůj kámen a ten si odnést na památku. Na páteční dopoledne jsme měli připravenou hru. Děti se rozdělily do čtyř skupinek, každá skupinka dostala mapu a zašifrované vysvětlení hry. Hra se odehrávala na naučné stezce okolo Jilemnice a děti měly za úkol obejít podle mapy všechna stanoviště. Na každém stanovišti dostaly otázku týkající se Krkonoš. Když odpověděly špatně, musely si dojet pro nápovědu k jinému stanovišti. Když správně, dostaly část povídky, kterou pak společně všechny skupinky složily a přečetly. Odpoledne jsme šli do hasičárny, kde nám vyšli velmi vstříc. Všechno nám předvedli, od toho, co nosí na sobě, až po hasičské auto, a také jsme měli možnost si zkusit sjet po hasičské tyči.

(Nutno podotknout, že v té době měla část vedoucích náhradní program. Patláni se v těstě a vyrábění ovocných knedlíků z nezformovatelné tekoucí hmoty se jim, alespoň mně tedy ano, stalo opravdu nezapomenutelným zážitkem.) Páteční večer jsme strávili v duchu příprav na zítřejší „velký výlet“. Naše vedoucí Jana nám dávala rady, co si sbalit, co dělat když se ztratíme nebo zmrzneme a podobně. Vedoucí se začali do pochmurného příběhu Hanče a Vrbaty a doufali, že následující den nebude až zase tolik tragický. V sobotu jsme přes nevoli některých z nás vstali něco po šesté.

Výjimečně jsme neměli zpoždění, a tak jsme stihli plánovaný autobus na Zlaté návrší. Poté, co jsme při výstupu z autobusu shledali, že zde je nejmíň o 10 stupňů méně, než dole (aby taky ne, když jsme na horách), jsme chvatně vyrazili na asi desetakilometrový okruh po krkonošských pamětihodnostech. Pozbývajíc smyslů z té

příšerné zimy jsem obdivně sledovala děti, kterak si radostně poskakují a povykují, ba dokonce i zpívají, a studený silný horský vítr jim zřejmě vůbec nevadí. Zastavili jsme se na rozcestí „U čtyř pánů“ a rozmýšleli se, jestli tu zimu hodláme přežít a půjdeme dál, nebo se budeme mít rádi a vrátíme se. Nakonec jsme se rozhodli pokračovat v cestě.

Asi po dvaceti minutách jsme dorazili na Labskou boudu, kde jsme vlezli do kiosku a někteří z nás si dali čaj. Po víc než půlhodině sezení jsme usoudili, že chceme-li okruh opravdu stihnout do večera, měli bychom se pohnout, a k velké ne- libosti, především vedoucích (děti jsou zkrátka neúnavné) jsme pokračovali v cestě. Cesta se zhoršila a náš postup se zpomalil, ale zato přestala zima a dokonce nás chvílemi zahřálo slunce.

Další zastávkou byly Sněžné jámy a potom pramen Labe s plastickým zobrazení řeky, jejích přítoků a měst, kterými protéká. Poslední zastávkou pak byla prohlídka pevnosti z druhé světové války.

Autobus jsme stihli a za nějakou tu chvíli jsme byli zase zpět v Jilemnici, kde nás již očekávala nemocná Anička, k naší velké radosti i s večerí.

V neděli jsme se konečně, díky posunu času, alespoň trochu prospali. Vzhledem k nepřízní počasí se dopolední program odehrával v prostoru školy. Jeho prvním bodem bylo vyrábění svíček ze včelího vosku, což jsme zvládli celkem obstojně. Poté následovala hra na zachraňování Hanče. Děti coby Vrbatové se rozdělily na dvě skupiny (z koordinačních důvodů) a vydaly se v husté mlze a plískanici, kterou jsme v uzavřené místnosti dětem jen těžce namlouvali, zachraňovat svého ztraceného a zmrzlého kamaráda Hanče. Našly ho ještě živého, obvázaly mu rány a přes jeho protesty ho skoro šetrně odnesly do bezpečí. Příjezd do Prahy se poněkud, asi o hodinu, protáhl. V autobuse jsme si u spolucestujících vysloužili pověst oddílu přinejmenším zvláštního. Děti si totiž zřejmě neuvědomovaly, že v autobusu kromě nich sedí, stojí a mačká se, dalších třicet lidí, a tak bez jakéhokoliv pobízení zpívaly a daly průchod i jiným hlasovým projevům (ostatně, nás zasvěcené něco takového nemůže překvapit, že?).

Po příjezdu jsme se v míru rozešli. Museli jsme uznat, že výlet se opravdu povedl.

Kamila Koncová a Eliška Čermáková

10 Ekovíkend

Na akci jsme si užili atmosféru předvánočního tvoření, poznávali život na farmě a okolí. Hráli opět hry, setkali se s přívětivými lektory Suchopýru, jejich výtečnou kuchyní a mnoha zvířecími kamarády.

11 Módní přehlídka

Díky a s díky firmě – B&J Květinové studio, si Eliška zkusila, jaké je to být modelkou a TTO se mohl prezentovat. Ještě jednou, i touto cestou, děkujeme organizátorům za poskytnutý prostor a spolupráci.

12 Schůzky

Pravidelné schůzky se konají vždy ve středu od šestnácti do osmnácti hodin. Program se skládá z her, poznávacích a společenských aktivit (např. návštěvy zajímavých výstav) a sportovních činností ve škole i mimo ní. Fotografie jsou jen z posledního půlroku a zachycují učení se tábornickému umění, nakupování a pečení cukroví, návštěvu muzea a další.